

A TANÁCS- HATALOM EMÉKEZETE

Az a hatalomra emlé-
kezünk, amelyet azóta
is így nevezünk: dicsőséges.
Több mint két évtizeden ke-
resztül a külvárosok pené-
szesfalu lakásaiban így em-
legették, a sötét reményte-
lenségben munkáshatalomról
álmodva a proletárok. Sim-
már másfél évtizede fenn-
hangon, szabadon, büszkén
nevezzük nevén: dicsőséges
Tanácsköztársaság!

Negyven éve apáink,
anyáink ünnepelték öröm-
ujjongva a kommunista párt
vezette magyar munkásosz-
tály forradalmi harcban ki-
vívott hatalmát, az orosz
proletariátus példáján fo-
gant Tanács hatalom megszü-
letését. Most pedig fiaink és
barátaink, képviselőink az
országgyűlésben iktatták tör-
vénybe emléket, kimondva:
„A Magyar Népköztársaság
országgyűlése ünnepélyesen
kinyilatkoztatja, hogy hűen
a Tanácsköztársaság forra-
dalmi hagyományaihoz, fá-
radhatatlanul küzd a leg-
főbb célkitűzés megvalósí-
tásáért: népünk szabadságá-
nak megvédéséért, gazdag
életéért, szocialista hazánk
felvirágztatásáért.”

És szerte az országban ezt
fogadták a sok ezer
emlékünnepeken. Mert már
megtanultunk félve vigyáz-
ni hatalmunkra, a munkások
gyárait, a paraszok földjei-
re, gyermekeink jövőjére —
szocializmust építő hazánk-
ra, a Tanácsköztársaság di-
cső hagyományainak folyta-
tójára.

1919 tavaszán először fog-
lalta el ősi jussát, a földet
a magyar paraszt. Most az
egykori földfogalók utódai
az ünnepségekre hazánkba
érkezett külföldi vendégek-
nek termelészövetkezetüket
mutatták. Szolnok megyé-
ben, a Tisza partján, s má-
sutt is tanúsították: a pa-
raszt így lesz igazán ura a
földnek.

A Tanács hatalom nyitotta
meg a Margitszigetet a gye-
rekek előtt, s vitte el a so-
vány, sápadt kicsinyeket a
napfényes Balatonhoz. A
Tanács hatalom költöztette a
nyomortelepek lakóit a gaz-
dagok lakásaiba. Most, a 40.
évforduló ünnepségeire a
Rottenbiller utcai úttörők
kiállításal készültek. Tervez-
tek egy lakótelepet is —
olyat, amilyeneket most már
magunknak építünk: szép,
tágas, napfényes lakások-
kal...

A fegyvergyár udvarán, s
minden gyárban tobor-
zógyűléseken röppent egykor
a lángoló jelszó: Fegyverbe!
Fegyverbe! Veszélyben a
munkáshatalom! S a mun-
kások letették a szerszámot,
hogy a lélegzetvételnyi bé-
kesség után ismét fegyvert
fogjanak — a saját hatal-
muk védelmében. S mentek
dalolva: „Fel vörösök, prole-
tárok!” Az egykori vörös-
katonák pártunk legidősebb,
forradalmi tüzkeresztiséget
szerzett nemzedéke még itt
dolgozik velünk, vagy úgy
élnek, mint a nyugalombavo-
nult, drága öregjeink. Az ün-
nepeken most mellükre
tűzték az emlékérmét, velük
koccintottak, jó egészséget
kívánva nekik a párt és a
kormány vezetői.

A Kerepesi úti temetőben
pedig monumentális emlék-
művet avattak: a magyar
munkásmozgalom nagy ha-
lottainak emlékművét. Mert:
„Eltört az új élet és új világ,
mely emlékebe foglalja sok
hős fiát, kik meghaltak ér-
tünk, most élnek velünk, s
hősök szent áldozatát őrz-
hő szívünk...”

